

Türkizzöld tél

CARINA
BARTSCH

Dream
válogatás

A helyes, vonzó, de egy csöppnyit arrogáns Elyas Emely idegeire megy. Halloweenkor meg mintha nem is lenne beszámítható. Emelynek nem hagy nyugtot a kérdés, hogy a fiú vajon miért lett hirtelen ilyen távolságtartó, és az egyre csak halogatott találkozó Lucával szintén rossz előérzetet kelt benne. Fellebben a türkizzöld szemű fiút körüllegő titok fátyla is, ám a valóság még rémisztőbb lehet, mint ahogyan azt Emely gondolná. Milyen mélyek valójában a múlt szakadékai? Emelynek pedig be kell látnia, hogy talán tévedett a fiú és a saját érzéseivel kapcsolatban. Az első nagy szerelem örökre összeköti őket, nem tudnak egymástól szabadulni: a szív és az ész harca örökös. Vajon melyik fog végül felülkerekedni? S mi lesz, ha a döntése áráként soha többé nem látja azokat a gyönyörű, türkizzöld szemeket?

CARINA BARTSCH

így ír a regényről: „A legtöbb szerelmes regényben zavar a mindig egyforma, teljesen elkapkodott történetfűzés. Ha én szerelmes történetet olvasok, tudni akarom, miért szeret egymásba a két főszereplő, és mi olyan remek a két ember személyiségében. Így számomra a szerelembe esés realisztikus, követhető ábrázolása volt az alap. Egy történetet nemcsak olvasni kell, hanem érezni is.”

A sorozat első része a Cseresznyepiros nyár.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.carinabartsch.de

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Hihetetlen a könyv humora. Sokszor a hasamat fogva kacagtam. Emely és Elyas szócseit egyszerűen nem lehet nevetés nélkül végigolvasni.”

Kadis Bücherwelt

„Nagyon tetszett az első rész is, de ezt egyenesen imádtam. Ez tele van mély érzelmekkel, és olyan jól meg van írva, hogy mindent átéreztem, amit Emely. A „friss szerelmes”-érzést, a bánatot. Én is vele együtt szenvedtem vagy örültem.”

Barnes and Noble

„Elyas nagyon sokat változott, és egy kedves, aranyos srác lett, akibe éppen úgy belezúgtam, mint a többi könyves álompasiba.”

Amazon

„Elmondani se tudom, hogy mennyire tetszett, teljesen a hatása alá kerültem. Ami ezt fokozza: Emely szarkazmusa.”

Goodreads

„Ez egy valóságos szerelem története. És attól olyan megkapó és lenyűgöző, hogy ez akár veled is megtörténhet.”

Heartbooks

CARINA BARTSCH

Türkizzöld tél

—• részlet •—

Winter felügyelő

Egy hete semmi. Egyáltalán semmi.

Semmi rámenős SMS, semmi éjszakai hívás, semmi „Tallaltam valami bárgyú indokot, hogy felugorjak hozzád” jellegű látogatás – semmi!

De egyáltalán semmi!

Az elmúlt héten háromszor voltam Alexnél, és a Mustangja kétszer a kapu előtt állt. Vagyis otthon kellett lennie. De nehogy valaki azt higgye, hogy kijött a szobájából, hogy legalább egy szíát odavessen, nem. Mintha a küszöbön állna az atomháború, úgy elsáncolta magát a szobájában, és még csak a fejét sem dugta ki az ajtón. Egyszer még hangosabban is nevettem, mint szükséges lett volna, csak hogy jelezzem neki, ott vagyok. Eredménytelenül. Az utóbbi hónapokban folyton körülöttem lihegett, most meg: semmi!

Mégis mi történt? Már nem érdelem? Észrevette, hogy beleszerettem, és ezzel elérte a célját? Ez mindenesetre elég nagy ostobaság volna tőle, végül is most már igazán közel áll hozzá, hogy végre megkapja, amit mindig is akart: szexet.

Egyszerűen nem találtam rá magyarázatot.

Legyőztem magam, és pusztit nyomtam az arcára, aztán minden magyarázat nélkül lelép. Nem most kellene igazán nyomulnia?

Reggeltől estig ezek a kérdések foglalkoztattak. Semmi másra nem tudtam gondolni. Naponta vagy ötvénszer tartottam a telefonomat a kezemben, csak hogy aztán ötvénszer ki is töröljem a szöveget, éppen mielőtt elküldtem volna neki.

– Kérhetünk még egy kólát? – kiáltott egy vendég. Felriadtam.

– Persze, azonnal – feleltem, kiemeltem a kezemet a mosogatóból, és mellé állítottam száradni a poharat, amelyet éppen elmostam.

Nicolas a homlokát ráncolta. – Hm, nem volt ezen a poháron felirat?

Jobban megnéztem, és nyeltem egyet. Nyilván egy kicsit túl erősen súroltam, miközben Elyason töprengtem...

– Ez is csak amolyan olcsó festék, amelyet Kínában gyártanak – feleltem, kitértem a pillantása elől, és a figyelmemet a kért kólára összpontosítottam.

Aznap volt a halloweenparti, amelyre Sophie meghívott. Sajnos egyetlen munkatársam sem volt hajlandó műszakot cserélni velem, ezért a Purple Haze-ben ácsorogtam ahelyett, hogy valami kínos jelmezben lerészegedtem volna. Azon kevés kocsmák egyike voltunk, amelyek nem változtak sírbolttá az ünnepre, és ez a látogatók csekély létszámán egyértelműen meg is látszott. Rendes esetben nem is izgatott volna a buli, de Elyas múlt heti, megmagyarázhatatlan távolmaradása megváltoztatta a dolgokat. Ő egészen biztosan ott lesz.

Az egyetlen ember, akinek valamelyest sikerült Mr. Idiótáról elterelnie a gondolataimat, az Luca volt. Ám néhány napja ő is cserbenhagyott. Vasárnap óta a levelei egyre rövidebbek lettek, kedd óta pedig üresen tátongott a postafiókom. Sok stressz éri, sok a dolga, írta. De tényleg elhiggyem neki? Korábban mindig szakított rá időt, hogy jelentkezzen.

Talán elijesztette a kérdésem az előrehozott találkozóról? Mindenesetre alig tért ki rá, és csak annyit írt, hogy majd máskor beszélünk róla.

De ha ez neki gondot okoz, miért nem mondja meg egyszerűen?

A rongyot a mosogatóba dobtam. Istenem, mi történt most hirtelen mindenkiel? Végül csak megértették, hogy nincs bennem semmi különös? Persze az időpont a lehető legostobább – irtó ostoba, hogy pontosak legyünk. Miért nem tűnt fel ez nekik öt hónappal korábban?

Fújtattam, és a homlokomról letöröltem a rácsapódott mosogatólét.

– Szia, bébi – dúdolta ekkor egy nagyon jól ismert hang.

Eva. A „bébi” pedig szerencsére nem nekem szólt, különben én lettem volna az, akinek a szájába dugta a nyelvét. És Nicolas nyilvánvalóan jobban is örült neki, mint én tettem volna.

– Itt aztán nincs valami nagy nyüzsgés – szólalt meg Eva. Az imám meghallgatásra talált, és a testnedvek nyilvános cseréje abbamaradt.

– Többnyire csak szemfényvesztésből állunk itt – feleltem.

Leült velem szemben az egyik bárszékre. – Akkor miért nem mész el mégis a buliba?

Említettem már, hogy Eva és Alex remekül megértették egymást? Ugyanaz volt a hobbijuk: elvonszolni valahová Emelyt, ahová Emely egyáltalán nem is akar elmenni.

– Nem hagyhatom magára Nicolast.

– Meddig tart a műszakod?

Egy pillantást vettem a hátam mögé az órára. 21.30.

– Még két óra, miért?

– Addig én úgyis itt maradok. Beugorhatok helyetted – mondta.

– Te? Amennyire tudom, még soha nem dolgoztál bárban.

– Na és? Olyan nagyon nehéz nem lehet. Ácsorogni és jól kinézni – ez nekem mindig megy.

– Erről meg vagyok győződve. Az ajánlatod tényleg kedves, Eva, de azt sem tudom, egyáltalán el akarok-e menni abba a buliba.

Felsóhajtott. – Ha az ember ahhoz igazodna, amit te akarsz, akkor máig nem bújtál volna ki az anyád hasából.

– És most, hogy már tudom, mi minden várt rám utána, felettébb okos döntés lett volna! – Felemeltem az állam, ő viszont a szemét forgatta, és azzal a jellemző „Mihez kezdjek veled” tekintetével nézett rám. Gyűlöltem, amikor így csinált. Semmit, egyáltalán semmit nem kellene velem kezdenie.

– Ne légy már ilyen! Az ilyen bulikon csak úgy hemzsegnek a jó pasik.

Csak úgy hemzsegnek? Én csak egyről tudtam, és nekem az is több volt, mint sok. Pontosan őt venném szemügyre, ha elmennék a buliba. Akarom én ezt? Ostoba kérdés, magától értetődően akarom. A helyes kérdés inkább az, hogy jó ötlet volna-e?

– Lehet – mondtam. – De még ha további húsz érvet fel is hozol nekem, végül úgyis kudarcba fullad a dolog, ugyanis nincs jelmezem.

– Na és? Úgysem szeretted a jelmezeket.

– Természetesen nem szeretem a jelmezeket, de nem akarok én lenni az egyetlen, aki anélkül mutatkozik.

– Mióta okoz neked gondot, hogy mások közül kitűnj? – Nevetett, és ferde pillantással méricskélte a ruhámat.

– Akkor is – dünnyögtem. – Nem tudom, jó ötlet volna-e.

– Gondold csak át nyugodtan – csatlakozott hozzá Nicolas –, mert mindegy, hogy elmész vagy nem, itt már

semmiképp nincs rád szükség. Ha az utolsó vendégek elmennek, bezárok. Ma már úgysem jön senki.

Arra a halom könyvre gondoltam, amely otthon várt rám. – Biztos? – kérdeztem.

– Igen. Ha mégis változna a helyzet, az én kincsem tette készen besegít nekem. Nem igaz? – Evára kacsintott.

Vállat vontam. – Jól van, ha így gondolod. Tartozom neked.

– Ugyan már – mondta. – Szép estét, Emely!

Megköszöntem, aztán a nedves kezemet a kötényembe töröltem. Amikor húsz perccel később a lakásomba értem, lecsúsztottam az aktatáskámat a vállamról, előhúztam a mobilomat, és az ágyamra rogytam. A kijelzőre vetett pillantásom kijózanított, így hát a kis készüléket egy sóhajtatással a párnámra hajítottam.

Miért, a fenébe is, miért nem jelentkezik? Történt valami, amiről nem tudok? Valahogy olyan furcsa volt ez az egész.

Vajon mit csinál most?

Valószínűleg éppen egy másik, sokkal csinosabb nőt próbál befűzni, akivel az éjszakát eltölthetné. Olyat, aki nem viselkedik úgy, mint én.

Elégedetlenül felnyögtem.

Mégiscsak el kellene mennem a buliba? Csak hogy lássam? Mégiscsak jó lehetőség volna...

Nem! Boldognak kellene lennem, hogy semmit nem hallok felőle. Végül is pontosan ez volt az, amit mindig is akartam. Hálásnak kellene neki lennem, mert ezzel közvetve megmentette az életemet. Pontosán. Az elhatározásom szilárd volt, biztosan nem megyek el a buliba!

Vagyis mégis?

Nem! Pont. Vége. Elég!

Tíz perccel később a szekrényemben kutattam, valami olyan ruhadarabot keresgéltem, amely szóba jöhet a bulira. Túrtam és túrtam, mégsem találtam semmi megfelelőt. Ha már nem igazi jelmez, akkor legalább olyasvalami legyen, ami megközelítőleg hasonlít rá. Tovább kerestem, halmokban álltak körülöttem a ruhák, amelyekre már nem is emlékeztem. Csak amikor már nem sok hiányzott hozzá, hogy a ruhásszekrényemben eltűnjek, akkor pillantottam meg az egyik kupac alján egy kikandikáló fehér pólót. Kivettem, széthajtogattam, és eszembe jutott, hogy három-négy évvel korábban kaptam ajándékba Alextől. Karcsúsított volt, és a kerek nyakkivágása alatt, mellmagasságban fekete, erősen horrorfilmre emlékeztető betűkkel ez állt: „Bite me”. Egy ideig méricskéltem. Ez idáig még nem kínálkozott megfelelő alkalom, hogy felvegyem, egy halloweenpartira viszont a legjobb választásnak látszott, amit a ruhásszekrényem nyújtani tudott. Bólintottam, magamra simítottam, és sötétkék farmert meg fehér edzőcipőt választottam hozzá.

Igazság szerint nem gyakran lepett meg a tükörképem, aznap mégis így történt: még ostobábban néztem ki benne, mint ahogy elképzeltem. Ha a tervezője látna, megfordulna a sírjában. *De hát ez van*, gondoltam. Miért kellene nekem bármiféle tervezővel törődnöm, aki a végén halálra kokozta magát. Vállat vontam, a fürdőszobába mentem, megfésülködtem, mély levegőt vettem, és kiléptem a lakásból.

A buli a város másik végében volt, Sophie szüleinek a házában. Háromszor kellett átszállnom, és az út, érzésem szerint, egy örökkévalóságig tartott. Tizenegy óra elmúlt, mire végre megtaláltam a házat.

Már a nagy, kivilágított, üvegfronttal ellátott ház előtt rengeteg elmaszkírozott emberrel találkoztam, miközben a bentről jövő hangos zene még az utcán is dübörgött. Freddy Krüger, Michael Myers, Jason, LánCFűrészesek

– mindegyikük képviselte magát, ráadásul sokkal jobb hangulatban voltak, mint a horrorfilmekben, amelyekben legutóbb láttam őket.

Ez tehát a *kis* buli Sophie felfogásában? A homlokomat ráncoltam.

Alig vett rólam valaki tudomást, amikor izzadságtól nedves kézzel a ház felé indultam, és a nyitott ajtó felé indultam. Röviddel azelőtt, hogy a célomat elértem volna, egy fiatal nő nekem jött. – Bocs – mondta.

– Semmi gond – feleltem, bár már rég három méterre járt, és nem is fordult vissza.

Megfeszített testtel lassan tovább merészkedtem a zene irányába. Minden lépéssel erősödött az érzésem, hogy az előbbi összeütközés csupán aprócska ízelítő volt abból, ami bent vár rám. És igazam lett: egyértelműen minden isten egybegyűlt és úgy határozott, hogy a poklot aznap estére Sophie házába helyezik át.

Elpréselődtem egy vérző alak mellett, a nappaliba értem, és keresni kezdtem Alexet. De sehol sem láttam a sok szörnyeteg között, akik táncoltak, kisebb csoportokba verődtek, vagy a magas zajszint ellenére beszélgetni próbáltak. Amikor egy lépést hátráltam, véletlenül egy fiatalember karjának ütköztem, aki majdnem a pólójára borította a sörét.

– Ó! – mondtam elkerekedett szemmel. – Elnézést. – Csupán egy furcsa pillantást vetett rám, mielőtt újra a barátaihoz fordult volna. Enyhén felhevült arccal a fal közelébe küzdöttem magam.

Kárbehatárolásnak hívják: a vendégek és az én kötelező felelősségbiztosításumat tekintve is egyértelműen jobb volt, ha csak egy oldalról vettek körül emberek. A nyereségem hatalmas mennyiségű mesterséges pókháló lett, amely a hajtamba tapadt, aztán alig győztem az ujjaimmal kibogarászni. *Szuper.*

Néhány méter után a következő helyiségbe értem, egy-fajta óriási étkezőbe, amelyben az embertömeg egy kicsit átláthatóbbá vált. A pillantásom végigsiklott a különféle arcokon, mindig ugyanazzal az eredménnyel: egyetlen egyet sem ismertem. A hangszórókból David Draiman *Forsaken* című száma bömbölt, és sötét hangokkal festette alá az amúgy is félelmetes hangulatot.

Az étkező közepén megálltam, és már azzal a gondolattal játszottam, hogy esetleg elvitettem a házszámot, amikor a pillantásom hirtelen megakadt egy ismerős alakon.

Ott állt. Akár egy szobor, ácsorgott a szomszéd helyiségbe vezető ajtóban, és felém nézett. Észrevett, még mielőtt én megpillantottam volna őt.

Éreztem, hogy a vér száguldani kezd az ereimben, és hallottam, hogy ver a szívem.

Elyas.

Sápadt volt. A szeme alatt sötét árnyékok ültek, amelyektől borzongás futott végig rajtam. A tekintetem lefelé siklott, a lábára: lezser farmer, a derekán fekete öv. A vékony hasára fekete póló simult, amelyről egy fogát vicsorogató vámpírnő nézett vissza rám.

Fölötte nyitott, térdig érő és testhez simuló sötét kabátot viselt.

Csak ekkor ébredtem tudatára, hogy eltátottam a szám. Miközben becsuktam, újra az arcára néztem, és láttam, hogy Elyas szeme leírhatatlan csillanással a pólómra irányul. Egy kicsit lehajtotta a fejét, lentről nézett rám, és a szája egyik szegletét felhúzta, olyan egyoldalas mosolyt formált, amely egyetlen éjszaka sem hagyott aludni. Amikor a mosolya szélesebbé vált, hegyes, fehér szemfog villant elő, és megerősítette a legrosszabb feltételezéseimet.

Vámpír. Elyas vámpírnak öltözött.

A pólómra nyomtatott szavak a bőrömbe égtek, és éreztem, ahogy a forróság egyre feljebb, az arcomra kúszik.

Elyas a szemembe nézett, és akkor először támadt olyan érzésem, hogy olvasni tudok a gondolataiban. A körülöttünk zsongó embertömeg minden másodperccel jobban háttérbe szorult, a hangok elnémultak, mígnem Elyas és én a parti egyetlen vendégei maradtunk.

Abban a pillanatban nyilallt belém a bizonyosság, hogy aznap este Elyas egyetlen alkalmat sem fog kihagyni, hogy a pólómon található felszólításnak eleget tegyen. És legalább ugyanennyire világossá vált számomra az is, hogy ez ellen egyszer csak már nem fogok tudni védekezni.

Már csak a másodperceket számláltam, amíg az ajtófélfától ellöki magát, és odajön hozzám. Ehelyett csak állt ott. Nem mozdult.

Elfordította a tekintetét, és a földre nézett. Egy hosszú pillanatig. Aztán felemelte a kezét, intett nekem, és még mielőtt a homlokomat ráncolhattam volna, megfordult, és eltűnt a tömegben.

Mintha földbe gyökerezett volna a lábam, utána bámultam. Mit csinál? Miért megy el? Olyan érzésem támadt, mintha valaki egy óriási deszkával fejbe vágott volna. Lassan már egyáltalán semmit nem értettem.

– Emely? – hallottam hirtelen, hogy valaki megszólal mögöttem.

Pislogtam, és megfordultam. Alex állt előttem. Fehér, combközépig érő ruhát viselt, a hátán egy pár szárnyat bojtos tollakból. A feje fölött glória trónolt, amely minden mozdulatára ide-oda himbálózott.

– Azt hittem, dolgoznod kell – mondta. A válasz azonban mintha nem különösebben érdekelte volna, mert anélkül, hogy kivárta volna, Alex a nyakamba borult, és magához szorított.

– Milyen jó, hogy mégiscsak megoldottad!

Bólintottam, amikor már Sebastian is felbukkant a háta mögött. – Szia – mondta, mielőtt a tekintete megakadt volna a pólómon, és az arcát vigyorgás derítette fel.

– Mi az? – kérdeztem.

– Semmi, semmi – mondta Sebastian. – Csak várd ki, amíg Elyasszal találkozol.

– Már találkoztam.

– Már találkoztatok? – kérdezte. – Akkor hol vannak a harapásnyomok?

Kényszeredetten elmosolyodtam. – Sehol – feleltem. – Elyas valószínűleg feladta.

Sebastian hitetlenkedve nézett rám. – Tessék? Elyas feladta volna? – Nevetett. – Soha.

– Pedig egészen úgy néz ki. Már nem jelentkezik, és most... most még el is kerül.

Sebastian oldalra billentette a fejét. – Tényleg ugyanarról az emberről beszélünk?

Bólintottam.

– Elkerül téged? – kérdezte. – Nem tudom, miért tenné. Bár múlt héten alig láttam, de a kempingezés után még minden a régi volt. – Vállat vont. – Bármilyen is ütött belé, Emely, ne örülj korán! Elyas biztosan nem adja fel ilyen egyszerűen.

– Azt én sem hiszem. Ahhoz túlságosan élvezi, ha boszszanthat téged – mondta Alex. – De ha már láttad Elyast, mondd, mit szólna a jelmezéhez? – Le-föl billegett a lábán.

– Á, ez a te sarad?

– Sebastian, ez az ünneprontó – magyarázta Alex, miközben egy oldalpillantást vetett rá – nem akart beöltözni. Ezért Elyast vettem elő. Na, mondd már, milyennek találod? Tökéletes vámpír, igaz? Szóval, én hagynám magam megharapni. – Kuncogott.

A tökéletes vámpír... Ennél jobban nem lehetett volna megfogalmazni. Edward Cullen, az a nyápic elbujdoshat.

– Mennyi váliumot kellett neki beadnod, hogy beadja a derekát?

Alex vigyorgott. – Úgy három-négy adagot. De ne csigázz tovább, mondd már!

Felsóhajtottam. – Tökéletes vámpír.

– Tudtam! – Összecsapta a két kezét, amibe beleremegett a glória a fején. – Én vagyok a legnagyobb divattervező tehetség, akit valaha a hátán hordott a föld.

A szememet forgattam. – Vagy valami olyasmi. – Vagy nem hallotta, vagy nem akarta hallani.

– Mi lesz, megkeressük a többieket? – kérdezte Sebastian. – Andy oda meg vissza lesz, ha meglátja a pólódat.

Természetesen, ha valaki viccesnek találja Elyas és az én ruhaválasztásomat, akkor az Andy. De hogyhogy mindenki oda meg vissza van, csak Elyas nem? Lehajtottam a fejem, és lélekben felkészültem a rám váró mulatságra. Köszönöm, sors, tényleg nagyon köszönöm.

Egy helyiséggel tovább mentünk, és pontosan úgy, ahogyan Sebastian előre látta, Andynek hatalmas erőfeszítésbe telt, hogy a feltörő nevetését elnyomja. Felnyögtem, egy kicsit félreálltam, érdektelenül körülnéztem, és csak úgy tessék-lássék hallgattam a beszélgetést. A figyelmemet csak az keltette fel újra, amikor egy idő után megláttam, hogy Elyas a helyiségbe lép. Tőlünk néhány méterre megállt, köszönt egy ismerősének, és beszélgetni kezdett vele. Semmiféle jelét nem mutatta, hogy odajönne hozzánk, ráadásul mindezt úgy, hogy egészen biztosan látott engem.

Összeszorítottam a fogam. Akkora kudarcnak éreztem ezt az egészet, hogy legszívesebben odamentem volna hozzá, és megszólítottam volna. Mit képzelsz magáról?

Először hónapokon át az őrületbe kerget, aztán egyik napról a másikra egyszerűen nem érdeklődik már irántam?

Pimaszság.

– Hol lehet itt valami innivalót találni? – kérdeztem Andy-t.

– A konyhában. A folyosón egyenesen, aztán jobbra.

– Köszönöm – mondtam, megfordultam, és azonnal el is indultam. Bár konyhát a szó hagyományos értelmében nem találtam, helyette volt egy italkimérés tűzhellyel, mosogatóval és hűtőszekrénnel. Alig hittem a szememnek. Itt legalább kétszer annyi alkoholos ital volt, mint egy hagyományos bárban.

Megkocogtattam egy férfi vállát. – Szabad? – kérdeztem. Oldalra lépett, és odaengedett a műanyag poharakhoz.

– Köszönöm – mondtam, majd elvettem egyet, és azon töprengtem, mit is töltsék bele. Amikor a pillantásom egy üveg vodkára esett, meg is hoztam a döntést. Egy kiadós kortyot öntöttem a pohárba, majd meggylével felengedtem. Miután megkóstoltam a keveréket, rövid gondolkodás után még egy korty vodkát töltöttem bele.

Andy a magasságával nem kevésbé könnyítette meg a dolgom, hogy visszataláljak a csoporthoz, és alig foglaltam el a régi helyemet, a pillantásom azonnal oda vándorolt, ahol Elyast utoljára láttam. De már nem állt ott. Szétnéztem, és meglepetésemre nem messze tőlem, Sophie mellett vettem észre. Kortyoltam egy nagyot a pohárból, majd némi krákogással jeleztem Andynek, hogy visszaértem.

– Emely – mondta –, visszajöttél. – Amikor a nevemet ki mondta, Elyas egy másodperc törtrésze erejéig felém fordította a fejét, de aztán újra Sophie-ra irányította a pillantását. Dúltam-fúltam magamban.

Andy, akinek az arcán széles vigyor ült, átfogta a vállamat, és egy-két lépésnyire magával vitt. Elyas és Sophie előtt megállt. – Na, Elyas? Mit szólsz Emely szereléséhez?

Igen, a fenébe is, mit szólsz a szerelésemhöz?

Ám a kérdés épp olyan gyorsan elpárolgott, mint ahogyan jött. Már csak ahogy Elyas rám nézett. Teljesen más-ként, mint szokott. Semmiféle ragyogás, a rá oly jellemző, félreérthetetlen rámenősség semmiféle megcsillogtatása. Ehelyett egy megfakult fénykép tompasága.

– Mit szólnék hozzá... – dűnnyögte, és megrántotta a vállát. – Csodaszép. Mint mindig.

A gyomrom összerándult. Olyan gyakran intézte hozzám ezeket a szavakat. Ezúttal viszont úgy hangzott, mintha olyan valakiről beszélne, akivel csak valamiféle múltbéli, halvány emlék köti össze.

– És most bocsássatok meg – folytatta –, az előbb láttam egy régi ismerőszámot. – Alig ért a mondat végére, hátat fordított nekünk, és eltűnt. Mint akinek földbegyökerezett a lába, utánabámultam.

Rövid csend után Andy megkérdezte: – Krízisbe került a házasságotok?

– Fogalmam sincs – feleltem kicsit késlekedve. – Lehet, hogy vegetáriánus lett.

Két pohár meggylé-vodka keverékkel később a hangulatom még mindig mélyponton volt. Feladhattam volna, és hagyhattam volna elülni ezt a dolgot Elyasszal. Ám ahányszor csak ez a gondolatom támadt, úgy éreztem, mintha egy kis karatézó emberke a hasamba ütött volna. Gyűlöltem ezt a hülye kis karatézó embert. Makacs volt, és teljesen eszetlen. Igen, eszetlen, többször is így jellemeztem magamban, csak hogy ez a legkevésbé sem érdekelt, ugyanis volt neki egy harmadik tulajdonsága is: konokabb volt, mint egy öszvér. És az alkohollal társulva

olyasvalamit hívott elő belőlem, amivel igazából nem is rendelkeztem: bátorságot.

Az ital maradékát egy húzásra legurítottam, és a pótlásról való gondoskodást a lehető legmegfelelőbb alkalomnak tartottam, hogy Elyas után nézzek. Kimentettem magam, és a konyha felé indultam. De bármennyire nyitva tartottam a szemem az odavezető úton – és a fenébe is, egészen kimeresztettem! –, sehol sem láttam.

Amikor a konyhába értem, töltöttem a poharamba, és rögtön le is gurítottam egy nagy korty meggyes vodkát. Most tényleg újra fel kellene adnom a keresést? A karatéző kis emberke valósággal belém taposott. Elhatároztam, hogy feltűnés nélküli hadjáratra indulok a házban.

A buli továbbra is teljes gőzzel pörgött. Az egyetlen dolog, ami változott, az a vendégek egyértelműen csökkenő gátlásküszöbe volt. El kellett például furakodnom egy menekült fegyenc mellett, akinek a keze egy ápolónő szoknyája alatt matatott. A börtönben szokásos motozást én korábban másként képzeltem el. A „motozás” a testemen ide-oda vándorló, tehetséges kezekre emlékeztetett, és visszarepített Elyashoz. Hol lehet? Minden egyes helyiséget végigjártam a házban, és mindig ugyanarra az eredményre jutottam: Elyasnak nyoma veszett.

Ha nem lett volna paranoiával határos, szinte azt lehetett volna vélni, hogy Elyas nem akarja, hogy megtaláljam. Vagy lehetséges, hogy már elment?

Halkan, elégedetlenül dünnyögtem magam elé, és visszafelé indultam, az egyetlen reményem az maradt, hogy Elyas időközben talán visszament a barátaihoz. Amikor a konyha mellett elslattyogtam, és futó pillantást vettem befelé, abban a szempillantásban összerezdültem. Elyas. Egy-szerre csak ott volt. A hűtő mellett a falnak támaszkodott, és egy kis barna nővel beszélgetett.

Golflabda méretű szemekkel egyenesen továbbmentem, és csak akkor álltam meg, amikor már túlértem az ajtón. A nő hátulról úgy nézett ki, mint Jessica, de nem voltam benne biztos. A poharamba sandítottam, amely még félig tele volt, és egy kicsit meglötyögtettem benne a folyadékot. Rövid gondolkodás után a tartalmát egy virágedénybe öntöttem, megfordultam, és a konyhába irányultam.

Tele voltam tettvággyal, legalábbis addig, amíg a küszöböt át nem léptem, és meg nem láttam őt. Akkor azonnal lehajtottam a fejem, úgy tettem, mintha nem vettem volna észre Elyast, és egyenesen az üvegekhez masíroztam, a helyiség másik végébe. Ott hátat fordítottam neki, és az ostoba gyávaságom kiadós átkozásának szenteltem magam.

Lélegezz mélyeket, próbáltam nyugtatgatni magam. A nő, akivel beszélgetett, tényleg Jessica volt. Ebben a tekintetben tehát semmi ok az aggodalomra. De látott egyáltalán engem? Tulajdonképpen látnia kellett, végül is közvetlenül mellette jöttem el.

Ácsorogtam a pult előtt, és a tekintetem végigsiklott a különböző üvegeken, mintha nem tudnám eldönteni, mit is igyak. Igazából az időt húztam. Az időt, amit ő kihasználhatna, hogy odajöjjön hozzám.

Egészen öt percig sikerült kitartanom, de nem jött oda. A fenébe is, miért nem jött oda?

Frusztráltan a vodkásüvegért nyúltam, és hű maradtam az aznap esti koktéلكeverékemhez. Kortyoltam belőle, miközben az eszem, amely egyfolytában azt szajkózta, milyen nevetségesen viselkedek, lassan felülkerekedett. Egyszerűen meg kell szólítanom, akkor végre megtudom, mi a gondja. Pontosan! Rezzenéstelen ábrázattal megfordultam, csak hogy a hűtő mellett az üres falat pillantsam meg.

Elyas elment. Épp úgy, mint Jessica.

Leesett az állam. Lassacskán már nem hittem benne, hogy mindez véletlen.

Eltelt néhány perc, mire visszaindultam a nappaliba. Csatlakoztam a többiekhez, és a kis, fehér műanyag poharat kineveztem legjobb barátomnak.

Megvolt a hatása. A bátorságom, amely épp kimenőt kért, hogy karúszóval meg sípoló kacsával meztelenül végigrohanjon Berlingen, lassacskán visszatért. Már egy ideje az ajtót figyeltem, amely a folyosóra vezetett, olyan voltam, mint a lesben álló gepárd, és csupán a megfelelő pillanatra vártam. Ez alkalommal meg fogom szólítani. Ezen átkozott alkalommal meg fogom szólítani!

Beletelt egy kis időbe, de a kitartásom elnyerte jutalmát. Elyas elment az ajtó előtt. Mély levegőt vettem, ökölbe szorítottam a kezem, és a nyomába eredtem. De könnyebb volt mondani, mint tenni. Először is meg kellett újra találnom abban a zűrzavarban, ami nem kis kihívást jelentett. A fahéj színű haja árulta el végül. A célomat szilárdan a szemem előtt tartva egyre jobban behoztam. Amikor már csak két-három karnyújtásnyira voltam tőle, jobbról felbukkant egy sötét hajú férfi, aki megállította Elyast, és üdvözlésként vállon veregette. – Na, Schwarz? Hol hagyta a sörtölcséredet?

– Nagyon vicces – hallottam Elyas válaszát, miközben én tágra nyílt szemmel, mint aki kővé dermedt, megtorpan-tam. Úgy láttam, mintha Elyas felém akarná fordítani a fejét, ezért gyorsan a földre pillantottam, és tovább botladoztam, akár egy bolond.

Ostoba, gyáva, Emely! Megálltam, gondolatban három-szor seggbe rúgtam magam, de azért közben ügyeltem rá, hogy egérutat nyerjek.

Egy órával később a falat támasztottam a folyosón, és a fenébe is, már megint úgy éreztem magam, mint Columbo. Addigra már négyszer követtem Elyast – végig az egész házban. Négyszer! Annyira magamon kívül voltam, hogy nem tudtam tisztán gondolkodni.

A négy hajtóvadászat során kétszer hirtelen úgy eltűnt, mintha köddé vált volna. Bár nagy volt a ház, de ennyire azért mégsem. Rejtély maradt számomra, hogyan csinálta.

Az utolsó hajtóvadászatom alkalmával közelebb voltam hozzá, mint egész este bármikor. Csak ki kellett volna nyújtanom a kezem, hogy megérintsem, egyenesen az illatfelhőjébe rohantam. A fejem veszettül dolgozott, szavakat keresgélt, amelyekkel megállíthatom. Végül mégis gátlástalanul cserbenhagyott, ezért nem tudtam magamat rávenni az utolsó, hiányzó lépésre.

Ekkor viszont hirtelen megállt, és felém fordult. Rám bámult, én pedig ponttyá változva visszabámultam. Ugyan csak néhány másodperc erejéig, mert akkor lehajtottam a fejem, és vaktában befordultam a konyhába.

Ez a halloweenparti határozottan jó anyag lesz az emlékirataimhoz, mert azon az estén az öngyűlölet egy egészen másik dimenzióját tapasztaltam meg.

Már rég elillant a reményem, hogy Elyas esetleg nem vette észre, hogy utána futkosok. Nem utolsósorban azért, mert egy olyan kétfalás embernek, mint én, a feltűnés nélküli hajtóvadászat a lehetetlennel határos. Nem tudtam, mivel, de a virágcserep-birodalom haragját nyilvánvalóan magamra vontam. Ezek az akármik folyton az utamba álltak. Az utolsónak köszönhettem, hogy csupán hajsza haja volt, hogy átkozottul sok ember előtt orra essek. A hangos

csörömpölés Elyas figyelmét is magára vonta. Hogy látott-e engem, nem tudtam, mert még soha életemben nem iszkoltam el olyan gyorsan, mint abban a pillanatban.

– Rám gondoltál?

Felemeltem a fejem, és egyenesen egy vörös hajú srác arcába pillantottam.

Semmi esetre sem becsültem többnek, mint tizenhat, esetleg tizenhét évesnek. Nem kellene ilyenkor már rég ágyban lennie?

– Tessék? Mivel gondoltam rád? – kérdeztem.

– A pólóddal – mondta, és a feliratra mutatott.

A szememet forgattam. Ez az átkozott póló. Nem, egészen biztosan nem rá gondoltam vele, vagy esetleg a „Bite me” alatt az áll, hogy „nem szükséges a farok fölé szőr”?

– Nem igazán – dünnyögtem, és a szememmel Elyast keresve elnéztem mellette.

– Valószínűleg egész este ezt hallgatod, igaz? – Sörrel a kezében és mosollyal az ajkán a falhoz támaszkodott mellettem.

Felsóhajtottam. Miért mindig a nem megfelelő alakok találják meg?

– Nem, gratulálok, te vagy az első – feleltem, és próbáltam feleannyira barátságtalanul mondani, mint ahogy igazából gondoltam. Végül is nem az ő hibája, hogy a hangulatom a béka segge alatt volt.

– Tényleg nem? – kérdezte. – El sem hiszem. Valószínűleg a többiek egyszerűen csak túl gyávák, hogy megszólítsanak.

Ó, vagyis Mr. Bátorsággal akadt dolgom.

Elnyomtam egy ásítást, és már éppen idegesen oda akartam vetni, hogy: „Biztosan”, amikor Elyas felbukkant, és közvetlenül felém indult. Habár... Igazából olyan benyomást keltett, mintha el akarna mellettem menni.

Visszatartottam a levegőt, óvatosan felé sandítottam. Meglepetésemre viszonzta a pillantásomat. *Türkizzöld szemek...*

Kérlek, állj meg! Kérlek, állj meg!

Esze ágában sem volt. Elfordította rólam a tekintetét, futólag végigmérte új, kiskorú barátomat, és a következő lélegzetvétellel már el is ment mellettünk.

Kábultan a hirtelen felbukkanásától meg a ténytől, hogy már megint faképnél hagyott, néhány másodpercig csak meredtem utána. Aztán legurítottam az utolsó korty vodkameggy keveréket, összenyomtam a markomban a poharat, és azt gondoltam: most vagy soha!

– Bocs, jó volt veled, de most mennem kell! – mondtam a fiúnak, majd minden további szó nélkül sarkon fordultam, és újra üldözőbe vettem Elyast.

Hogy szem elől ne tévesszem, az bizonyos mértékű ütemet diktált, ami az enyhén spicces állapotomban igen nagymértékű összpontosítást igényelt. Ez nagyon megérőltetőnek bizonyult, de kifizetődött. A köztünk lévő távolságot rettegett katasztrófák nélkül sikerült egyre jobban csökkenti. Összeszorítottam a fogam. Ezúttal meg fogom szólítani. Jöjjön, aminek jönnie kell! Aznap estére határozottan eléggé leégettem már magam. Miket beszélek, aznap estére? Inkább egész hátralévő életemre.

Hogyan is nevezik az olyan embereket, mint én? Zaklató? Igen, úgy gondoltam, ez egészen találó. Istenem, Elyas és én mégiscsak jobban hasonlítunk egymásra, mint ahogy azt hosszú időn keresztül be akartam volna ismerni. Saját terrorszervezetet alapíthatnánk. „Elyas”, most egyszerűen azt fogom kiáltani, hogy: „Elyas”, szólítottam fel magam, és akkor ő majd megáll, és végre beszélhetünk. Pontosan.

Az elmélet idáig egészen jól működött. Csak a megvalósítás akadozott még.

Most már elég, gondoltam elszántan, és mély levegőt vettem. Amikor a számat kinyitottam, hogy végre a nevét kiáltsam, Elyas belépett egy helyiségbe, és magára csukta az ajtót. A neve E betűjével a nyelvemen újra leesett az álam. Megtettem az utolsó néhány lépést, mígnem a küszöb előtt megtorpantam. Egy tábla égett a szembogaramba. *Vendég vécé*, ez állt ott.

Éreztem, ahogy megnyúlik az arcom.

Követtem Elyast a vécére. Követtem Elyast a vécére.

Istenem, én nem is zaklató vagyok, hanem egy átkozott pszichopata!

A forgószéllal komolyan konkurálva visszamentem a nappaliba, és imádkoztam, nem is, *könyörögtem*, bárcsak Elyas ne látott volna meg.

Teljes mértékben felsülve ácsorogtam ott, amíg egyszer csak Alex csatlakozott hozzám. Csak félig-meddig követtem a nyavalygó monológját egy pár cipőről, amely miatt az elmúlt hetekben hiába járta be Berlin összes cipőboltját.

– Tudod, minden más cipő esetén azt mondanám: mindegy, akkor ne legyen. De nem ennek az esetében. Ez olyan szép, Emely, van róla fogalmad, milyen szép?

Megráztam a fejem.

– Fekete és világos rózsaszín, és hátul, a sarkán van egy masni. A legédesebb masni, amit valaha láttál. És elöl, az orrán...

Tovább nem figyeltem rá. Elyas belépett. Néhány méter távolságban elment mellettünk, és a szemközti oldalra állt, a sztereó berendezés mellé. A hátát a falnak támasztotta, és a táncoló rémalakokat figyelte.

Több mint tíz percen át lestem titokban. Néhányszor sajnos rajtakapott. Olyan feldúlt voltam, mint Alex glóriája, amely állandóan ide-oda himbálózott.

Odamenjek hozzá? Csakhogy a sztereó berendezés közvetlen közelsége nem éppen a legjobb hely egy ilyen beszélgetéshez.

Nem, okosabb lesz a megfelelő pillanatot kivárni. De melyik lesz az? Fogalmam sem volt, abban viszont biztos voltam, hogy fel fogom ismerni, amint elérkezik. És pontosan így is volt. Egy kicsit később Elyas ellökte magát a faltól, és a teraszajtó felé indult. Senkit sem láttam odakint, csak a sötétséget. Elyas elmerült benne, és eltűnt a látómezőmből.

Ez tényleg az utolsó próbálkozás lesz ezen az estén. Kortyoltam egy nagyot a vodkakeverékemből, majd Alex kezébe nyomtam a poharat. – Elnézést, de egy kicsit ki kell mennem a friss levegőre – mondtam.

Végigmért. – Nem vagy jól?

A megbolondulást lehet úgy értelmezni, hogy nem jól? Valószínűleg.

– Ne aggódj! – feleltem. – Csak egy kicsit sokat ittam, és itt bent olyan fojtogató a levegő.

– Rendben – mondta, és vállat vont –, akkor megyek, és megkeresem Sebastiant.

Utánanéztem, amíg elhagyta a nappalit, aztán lehunytam a szemem, hogy egy pillanatra még magamba szálljak. Ha ezúttal megint nem sikerül, hazamegyek, és végleg kiverem a fejemből Elyast. Acélszilárd bólintással megerősítettem a gondolatot, mély levegőt vettem, és a terasz felé indultam. Alig tettem meg az első lépést kifelé, hűvös szellő csapott meg. Megdörzsöltem a felkaromat, körbepillantottam, majd az egyik lábamot óvatosan a másik elé tettem. A hátam mögött csökkent a zajszint, miközben lassan a terasz végéhez értem. Elyasnak nyoma veszett.

Talán lement a kertbe? A lefelé vezető lépcsőn megálltam, és próbáltam kivenni valamit a sötétségből. A házból kiszűrődő fény éppen arra volt elegendő, hogy a teraszt

derengő félhomályba vonja. Szorosabban egymásba fűztem a két karomat. *Hol az ördögben bujkál? Úgy értem, az ember nem válhat csak úgy...*

– Miért követsz?

A kezemet a mellkasomhoz kaptam, élesen felsikoltottam, és visszafordultam.

Elyas közvetlenül a teraszajtó mellett a vállával a házfalnak támaszkodott, és érdeklődve nézett rám. A fenébe, hogy nem vettem észre?

– Én? – kérdeztem felfújtt orcával. – Hogy... hogy... hogy gondolod, hogy követlek téged? – *Remek, Emely, rontsd csak még tovább a helyzetet, kiváló ötlet!*

– Emely – mondta nyugodt hangon –, az előbb még a vécére is utánam rohantál. – *A fenébe!* Éreztem, hogy elvörösödök, és azt kívántam, bárcsak köddé válhatnék, és egyidejűleg a föld alá süllyedhetnék.

– Rendben... Lehet, hogy utánad rohantam egy kicsit... *Az előbb* – mondtam.

– Egy kicsit? – Felvonta a szemöldökét. – Egész este utánam szaladgálsz. – A bársonyos, ugyanakkor rekedt hangja miatt csak lassan hatolt el hozzám a felismerés, hogy egész idő alatt tudta, hogy követem. A tenyerem nedves lett.

– Szóval, miért teszed? – kérdezte.

Lehet, hogy az alkohol tette, lehet, hogy a hegynyi frusztráció, amely egy hete egyre csak halmozódott bennem – nem tudtam, de hirtelen minden kirobbant belőlem. – Rendben, Elyas, egyszerűen nem értem. Ezen a héten háromszor voltam Alexnél, és legalább kétszer te is ott-hon voltál. Mégis hol bujkáltál? A szobádban! A szobádban, Elyas! Semmi *„Véletlenül megszomjaztam, nézzenek oda, Emely Alexszel ücsörög a nappaliban, máris csatlakozom hozzájuk kéretlenül is”* – nem! Még csak a fejedet sem dugtad ki az ajtón!

– És ez még nem minden! – folytattam. – Hónapok óta minden átkozott nap írsz nekem, vagy pimasz módon felhívsz. De ezen a héten – semmi! Egyáltalán semmi! – A kezemmel hadonásztam. – És mi történik ma? Elyas, te vámpírnak öltöztél, én meg eléd állok egy nyomorult pólóban, amelyen az áll: Bite me! Érted? Te: vámpír, én: Bite me! – Az ujjamat többször végighúztam a mellkasomon lévő íráson. – Nem kellett volna már vagy száz rámenős, ostoba élcnak eszedbe jutnia? Vagy nem kellene a nyakamnak telehintve lennie harapásnyomokkal? Elyas – fordultam hozzá –, ha valamiféle kábítószert szedsz, találunk rá megoldást!

Olyan fájdalmas mosollyal nézett rám, ami sehogy sem illett a felzaklatott lelkiállapotomhoz.

– Emely – szólalt meg egy idő után –, eszedbe jutott akár egyetlenegyszer is, hogy arra várok, *te* jelentkezz nálam?

Ez nyilván az a híres pillanat volt, amely egy csapásra kifogja az összes szelet a vitorlából. Már csak egy gőzhajó kürtölése hiányzott a távolból. Rábámultam.

– Istenem, Emely – folytatta. – Én csak egyszerűen nem akarlak bosszantani.

Kétkedő grimaszt vágtam, és mintha ő is tudatára ébredt volna a szavainak.

– Jó, rendben, természetesen bosszantani akarlak – mondta. – Csak nem komolyan. – Elyas rébuszokban beszélt.

– Szabad megkérdezni, most akkor hogy is van ez, hogy ilyen hirtelen meggondoltad magad? Úgy értem, múlt hétvégén, kempingezés közben egyetlen alkalmat sem hagytál ki, hogy zaklassz, aztán öt hónap után egyik napról a másikra úgy döntesz, nem akarsz tovább bosszantani? Valamiről lemaradtam?

Felsóhajtott, röviden a lábára nézett, mielőtt válaszolt volna.

– Tudod – mondta halkán –, én tényleg szépnek találtam veled a kempingezést. De ha elképzelem, hogy neked szörnyű volt, összeszorul a gyomrom.

A homlokom ráncba szaladt. – Honnan... honnan veszed, hogy nekem szörnyű volt a kempingezés?

Hallottam, ahogy kifújja a levegőt, miközben a tekintete nyugtalanul ugrált ide-oda a padló és közötttem.

– Csak egy érzés – mondta végül, és vállat vont.

Mégis mi történik? Azt gondoltam, ha sikerül vele beszélnem, végre világosság gyúl a fejemben, de mindaz, ami a beszélgetés során felmerült bennem, csupán újabb rakás kérdőjel volt. Ennek az egésznek egyszerűen semmi értelme nem volt.

– Mondd csak, Elyas – kérdeztem –, ez most valami újabb trükk?

Elyas úgy méricskelt, mintha meg akarna róla bizonyosodni, hogy tényleg komolyan gondolom-e, amit kérdeztem. Miután az arckifejezésem a kimondatlan kérdésre igennel felelt, megvetően fújtatott.

– Egyszerűen felejtsd el! – mondta, majd ellökte magát a faltól, hogy bemenjen.

Most itt akar hagyni? Ezer kérdőjellel? Azt aztán lesheti!

– Várj már, a fenébe is! – Egy gyors lépéssel utolértem Elyast, és megfogtam a karját. Megállt, és a szemét a kezemre szegezte, amellyel szorosan a könyökébe kapaszkodtam. A tekintete lassan felkúszott az arcomra.

– Istenem, én egyáltalán nem találtam szörnyűnek a kempingezést – mondtam, és elengedtem a karját.

– Nem? – szemmel láthatóan bosszús volt.

– Nem! Honnan veszed ezt? A leghalványabb sejtelmem sincs, mi történt veled! De ez az új Elyas ijesztő – mondtam, és végigsimítottam a hajamat. – Nem lehetsz... nem... nem lehetsz egyszerűen újra a régi?

Most tényleg ezt mondtam?

Ó, Istenem, Elyas hitetlenkedő arckifejezéséből ítélve, igen.

Ó nem...

Hahó? Szeretnék még egyszer visszatérni a köddé válás témára.

Három, kettő, egy. MOST!

...

A fenébe!

Elyas kicsit oldalra billentette a fejét, és felvonta a szemöldökét. – Most éppen azt mondtad, legyek újra a régi?

– Én? – nevettem hisztérikusan, és legyintettem. – Nem, igazán nem. Nem, óriási félreértés! Én... én azt mondtam, holnap állítólag hideg lesz.

Elyas szeme egyszerre csak fényleni kezdett, ugyanakkor az ajkára kihívó és számomra igencsak ismerős mosoly ült ki.

Ajaj, újra itt van! Nem jó. Egyáltalán nem jó... *Segítség...*

– Tudod, ha jól átgondolom – mondta, és egy fenyegető lépést tett felém –, akkor most mégiscsak szívesen visszatérnék a pólódra. – Megráztam a fejem, és hátráltam, ami persze nem tartotta vissza Elyast attól, hogy sarokba szorítson.

– Hagyd abba! – kértem, amikor a hátam hirtelen a falnak ütközött. A testem megdermedt, és a kezem a házfal durva vakolatába vajt. Közelebb jött, egyre közelebb. Lassan a hasamnak nyomta a hasát, és lehajolt hozzám. A mellkasom túlságosan gyors ütemben süllyedt és emelkedett. A fejemben felrémlt a „biztonsági hatótávolság” kifejezés, de mintha megbénultam volna, képtelen voltam mozdulni. Az egészen közeli, fekete karikákkal árkolt, türkizzöld szemébe bámultam, és éreztem, hogy a szívem percről percre gyorsabban ver. Elyas felhúzta az egyik szájszegletét, és az ujjja

lassan lefelé kúszott a karomon. A gerincemen borzongás futott végig. Elyas olyan közel volt, hogy éreztem az illatát.

A tekintete az arcomon nyugodott, miközben az ujjja a csuklómhoz ért, átfogta, és az arcához emelte.

Védekezni, Emely, védekezni!

De a karomban nem volt ellenállás, és egyszerűen engedtem neki. Az orrával egészen gyengéden megsimogatta az ütőeremet, megszagolta, mintha tényleg vámpír volna. Mosolyogva csókot lehelt rá. Az ajkát olyan puhának éreztem, hogy a fejem zúgni kezdett.

Mégis mit csinál velem?

Könyörögve néztem rá, némán imádkoztam, hogy legyen szíves, hagyja abba. De ő csak mosolygott, fogva tartott a tekintetével, és engedte, hogy mélyen elmerüljek benne.

– Hagyd abba! – kapkodtam levegő után igencsak magas hangon.

– Ez nem hangzik túlságosan meggyőzőnek – lehelte, mielőtt megfogta a kezemet, a nyakára helyezte, és a sajátjával megtartotta. A fogása lágy volt, bármikor elhúzhattam volna, de valamiféle oknál fogva nem tettem. Hagytam, hogy a másik keze először félresöpörjön egy tincset az arcomból, aztán az összes hajamat félresimítsa, hogy a nyakamat szabaddá tegye.

Hagyd abba, itt és most hagyd abba!

A hideg ujjbegyei az arcomhoz értek, majd siklani kezdtek lefelé, miközben a tekintetével követte őket. Végigsiklottak az állkapcsomon, lassan simogatták a nyakamat. Az egyik ujját egészen óvatosan a pólóm nyakkivágásába csúsztatta, és egy kicsit lejjebb húzta. Mély levegőt vettem.

– Készen állsz megosztani velem az örökkévalóságot? – suttogta, a fülemhez hajolt, és még erősebben nyomta a testét az enyémhez. A válaszom a torkomban rekedt, mindössze egy magas hang jött ki belőle.

– Ezt igennek veszem – mondta mosolyogva, és veszélyesen közeledett a nyakamhoz. Az ismerős illatától, amelyet egyre erősebben éreztem, minden elmosódott körülöttem. Összerezcentem, amikor az ajka a nyakam hajlatába simult, és apró csókokkal lepte el. A szabad kezemmel még erősebben markoltam a vakolatba, és hiába kerestem valamiféle kapaszkodót, nem találtam. Ha a házfal nem lett volna mögöttem, már rég hátraestem volna.

Még néhány centiméterrel lejjebb húzta a pólóm nyakát, és a szája a kulcscsontomhoz vándorolt. A bőröm égett a csókjai alatt, miközben a meleg leheletétől jéghideg borzongás futott végig a testemen. A térdem rogyadozott, alig bírta el a súlyomat. Amikor az ajka a nyaki ütőeremhez közeledett, halk sóhajtás szaladt ki a számon. Mintegy ösztönösen kinyújtottam a nyakam, helyet készítve neki. A bőrömnél éreztem az egyre gyorsuló, forró leheletét, az ajkát és az orra hegyét, éreztem, ahogyan egy pillanatig habozik, és az ütőeremnél elidőzik.

Vajon észrevette, milyen gyorsan ver a szívem?

Az ujjai a nyakamat simogatták, én pedig teljesen akarat nélkülűvé váltam, mígnem hirtelen megéreztem a hegyes fogait, amelyek gyengéden a nyakamba haraptak. Hápogó hang tört elő a torkomból, amelyért legszívesebben megölném volna magam.

Az ajka egyre csókolva tovább vándorolt, újra felfelé indult a nyakamon. Amikor az állam alá ért, hátrahajtottam, és a falnak támasztottam a fejem. Az ujjaim mintegy maguktól a hajába csúsztak, és beletúrtak. Az ajka az államhoz ért, és követte az ajkamhoz vezető domborulatot.

Ó, istenem, meg akar csókolni?

Most tiltakoznom kellene...

Igen, végre tiltakoznom kellene...

Tehát, azonnal. Igen, most azonnal kellene...

Feltétlenül...

Azonnal...

Mit is kellene most azonnal? Megcsókolni...

Igen, pontosan, megcsókolni kellene most azonnal...

Nem sokkal azelőtt, hogy a szám szegletéhez ért volna, és én gondolatban már éreztem az ajkát, a csókjai abbamaradtak. A homlokát az enyémmnek támasztotta, és a szemembe nézett. Viszonoztam a pillantását, miközben a testét még szorosabban az enyémmhez nyomta, hogy érezhettem a melegét.

– Hogyhogy nem tiltakozol? – suttogta. A lehelete az enyhén nyitott ajkamat simogatta.

– Alkohol – hápogtam magas hangon.

Elyas felhúzta az egyik szájszegletét, miközben az ujja visszasiklott a nyaki ütőeremhez. Libabőrös lettem.

– És hogyhogy ugyanolyan gyorsan ver a szíved, mint az enyémm?

Pulzust mérni, ez meg miféle közönséges dolog?

– Magas vérnyomás – mondtam rekedten, mire a mosolya még vidámabbá vált.

– Úgy hiányoztál, angyalom – mondta. A kézfeje lefelé siklott a nyakamon. Beleremegtem, amikor alig érezhető nyomással elsiklott a mellem mellett, majd lefelé haladt az oldalamon. Alig lehetett kibírni ezt az érzést, és az alhasamban különösen meleg bizsergés támadt. A csípőmön megtorpant a lendület, és a kezem után nyúlt, amellyel egészen addig a házfalba markoltam. Nem kellett nagy erővel elhúznia onnan; a kabátja alá csúsztatta, és a csípőjére tette. A tenyere alatt éreztem őt. A testét.

Elyas a másik karjával átfogta a csípőmet, és közelebb húzta az övéhez. Levegő után kapkodtam. *Csókolj meg*, ez volt az egyetlen dolog, ami a fejemben járt. Most. Itt. Örökre.

– Emely... én... – mondta. Az ajka közben gyengéden megérintette az alsóajkamat. Lehunytam a szemem.

– Jobban vagy, Eme...?

Felkaptuk a fejünket. Éppen időben, hogy Alex feltűzelt arcába nézhessünk az ezt követő, hisztérikus felkiáltása közben. – Mi az ördög? – Tátott szájjal állt ott, és ránk bámult.

Az éles hanghordozás a hozzá tartozó kérdéssel összekapcsolódva abban a pillanatban egy mélyen elnyomott gondolatra világított rá a fejemben: mi az ördögöt művelek itt? Mint aki kővé dermedt, újra Elyasra néztem, és rájöttem, hogy hajszáj híján megcsókoltam. A szemem elkerekedett, és a varázslat, amely az előbb még körülvelt bennünket, hirtelen köddé vált. Leráztam magamról a kezét, szabályosan kitéptem magam a karjából, elviharzottam Alex mellett, és a teraszajtón keresztül a nappaliba rontottam. Mégis mi történt? Majdnem megcsókoltam! És ki tudja, mi lett volna még! Attól eltekintve, hogy már az egész nyakamat összezecsókolta.

Ó Istenem!

Szükségem van egy pálinkára... És ha őszinték akarunk lenni, leginkább tiszta alsóneműre...

Egyenesen a konyhába mentem, az általam okozott sérülésekre való tekintet nélkül furakodtam az emberek mellett, és sikerült előreküzdennem magam az üvegekhez. Egy műanyag pohárba egy kis korty kólát töltöttem, majd felöntöttem vodkával, csak hogy azon nyomban egy hajtásra kiűritsem a poharat. Az egész eljárást még egyszer megismétltem. A fenébe, muszáj magamat távol tartani Elyastól! Mit művelek? A lába elé helyezem a szívem, hogy már szinte nem is marad más lehetősége, minthogy rátaposson.

– Emely Winter! – hallottam meg hirtelen a hátam mögött a mérges kis törpe hangját.

Felnyögtem. Ki gondolta volna, hogy aznap az angyal jelmezében megóv tőle, hogy életem legnagyobb hibáját másodsor is elkövessem? Sajnos világos volt számomra, hogy

abban a pillanatban minden vár rám, csak éppen egy angyal nem, sokkal inkább az ördög megtestesülése. A vodkásüveg után nyúltam, újra elkészítettem a bevált keveréket, és ittam belőle egy kortyot, mielőtt a poharat a konyhapultra állítottam, és felé fordultam.

...Ééés akció!

– Hogy jössz ahhoz, hogy a bátyámmal kavargj a teraszon? – kérdezte. Sebastian, aki vele jött, a háttérbe húzódott. Amennyire igyekezett nem felhívni magára a figyelmet, azon sem csodálkoztam volna, ha a következő pillanatban előhúzza egy újságot, és úgy tesz, mintha éppen semmi izgalmasabb dolog nem volna a világon, mint a következő napok időjárás-előrejelzése. Milyen jó, hogy Alex hírterjesztési módszere nyilvánvalóan jobban működik, mint bármelyik közösségi háló.

– Én nem kavartam azzal az átkozott bátyáddal! – vágtam vissza. Ki az ördög vagyok én, hogy mindig mindenért magyarázkodnom kelljen?

– Láttam már olyan pornót, amelyik ártatlanabb volt, mint ez!

– Hogy neked mindig olyan határtalanul túloznod kell, Alex! Egy kicsit közel álltunk egymáshoz, na és?

– *Egy kicsit közel?* – ismételte dühös szikrával a szemében. – Emely – mondta, és csípőre tette a kezét. – Mondtam neked, hogy leszel szíves bevallani, ha van valami közted meg a bátyám között.

– Éppen erről van szó! Nincs közöttünk semmi!

– Gyűlöllek ezért! A legjobb barátnőm vagy, és egyetlen átkozott szót sem mondasz nekem! Ellenkezőleg, még hazudsz is nekem!

– Istenem, Alex! – feleltem. – Értsd már meg végre, azért nem mondom neked semmit, mert nincs mit mondani!

– Ezt soha nem fogom neked megbocsátani! – Túlzott színpadiassággal felemelte az állát.

Hátrahajtottam a fejem. Nincs elég problémám e nélkül is? Isten látja lelkem, más gondom is van most, mint hogy elnézést kelljen kérnem Alextől, amiért nem tájékoztattam írásban az Elyashoz fűződő viszonyomról.

– Nyugodj meg, Alex! – mondtam. – Jó, egy kicsit sokat ittam, és egy kívülálló számára talán egy kicsit kényesnek látszott a jelenet. De végül is semmi nem történt. Szóval befejezheted, hogy mindenbe nem létező dolgokat látsz bele, és leszel szíves végre hagyni, hogy tovább igyak? – A mellkasom előtt összefontam a karom.

– Ne hidd, hogy ilyen olcsó kifogással megúszod! Szépen felelni fogsz minden kérdésemre. Különben garantálom, hogy életed végéig egyetlen nyugodt perced sem lesz!

Bírja még?

– Visszafognád a kiskutyádat? – sziszegtem Sebastiannak. Ahelyett hogy csak ácsorog itt ostobán, nyugodtan pártomat foghatná.

Pislogott, aztán hebegni kezdett: – Alex, kincsem, esetleg... Szóval, lehet, hogy egy kicsit... túlreagálsz?

Alex tekintete ekkor végleg elsötétült. Lassított felvétélként fordult a kedveséhez. – Én REAGÁLOM TÚL?

Sebastian behúzta a nyakát. – Én... Szóval... Hm. – Odaadóan felemelte a kezét, és próbált lágyságot csempészni a hangjába. – Alex, kincsem, úgy értettem, hogy nekünk egyáltalán sejtelmünk sincs, milyen bonyolult a „viszony” Emely és Elyas között. Talán nem kellene személyes sértésnek vened, hogy Emely semmit nem mesélt neked. – Vállat vont. – Valószínűleg ő maga sem tudja pontosan, mi történik.

Sebastian újra meg újra képes volt meglepetést okozni. Ha az együttérzésének akárcsak a tizede is átragadna Alexre a kapcsolatuk során, boldog ember lennék.

Egy pillanat erejéig Alex szabályosan megszólalni sem bírt. Igen, még a két szeme közötti mérges ránc sem látszott

többé. Az arca megnyúlt. Ez azonban nyilván gyorsan meg fog változni. Mert a meglepett, és még éppen meglágyultnak ható arcjátékába hamarosan a kétely nem alábecsülendő árnyalata vegyült. Jobb volt vigyázni.

– Lehetséges – mondta a szemének egy villanásával –, hogy te többet tudsz, mint én?

Sebastian idegesen nyelt egyet.

Az ember valódi jelleme valószínűleg a szélsőséges helyzetekben mutatkozik meg. Sajnos én ezen a vizsgán csúfosan megbuktam. Sebastian segített nekem, és most ő maga ül pácban – a legkevesebb, amit tennem kellett volna, hogy én is ugyanúgy kiállok érte. Ehelyett fogtam a poharamat, és Alex figyelmének rövid elterelődését kihasználva olajra léptem. Még fel sem ocsúdhattak, én már el is rohantam mellettük, és kibotorkáltam a konyhából. A lelkipurdalásomat másnapra hagytam.

És most hova menjek?

Kissé imbolyogva előhúztam a nadrágzsebemből a mobilomat. Az utolsó busz két órája elment. Eredetileg az volt a tervem, hogy Alexszel és Sebastiannal hazavitetem magam, de ezzel a kéréssel most egy kicsit talán várnom kellene.

Ahhoz, hogy gyalog menjek, sajnos túl messzire laktam, ezért azt tettem, ami még egyedül megmaradt nekem: kortyoltam egy nagyot a pohárból. Ha a tizenkét évesek addig ihatnak, míg kómába nem esnek, akkor én aztán igazán megethettem.

Természetesen tudtam, hogy az alkohol nem megoldás, de végső soron a víz sem az. És abban a pillanatban egyszerűen nem tudtam magamon másként segíteni. Hetek óta az idegösszeomlás szélén álltam e miatt az ember miatt. A határra értem.

Időközben a látenszen jelenlévő, az alkoholszintemmel összefüggő motorikus zavarokkal küszködve méterről méterre tapogatóztam előre a lakásban. Az utolsó, amire szükségem

lett volna, hogy újra Elyasba botoljak. Folyton körbe-körbe kémleltem, és meghúztam magam. De már késő volt.

– Emely, várj! – hallottam hirtelen a hangját a hátam mögött.

Várjak? Természetesen. A következő életemben. Pánik-szerűen menekültem. De a lépései gyorsabbá és hangosabbá váltak, és nem sokkal később már éreztem is, hogy megfogja a karomat.

– Ne nyúlj hozzám! – szoltam rá. Elrántottam a karom, és tovább akartam menni, de Elyas megelőzött, aztán megállt, úgyhogy majdnem nekirohantam a mellkasának.

Biztosan látta a szememben a haragot, mert a kezével azonnal csitító mozdulatot tett. – Emely, hé, most ne reagáld túl, kérlek! Egyszerűen beszéljük meg, rendben?

– Nincs mit megbeszélni! – Alig értem a mondat végére, el akartam mellette préselődni, de kinyújtotta a karját, és visszatolt.

– Márpedig van mit megbeszélni. Kérlek, Emely, engeddd, hogy egyszerűen kimenjünk, és megbeszéljük!

– És mégis hol? Hadd találjam ki, a Mustangod hátsó ülésén? – Fújattam, megfordultam, és az ellenkező irányba indultam.

– Ha ez a kívánságod, nyuszikám, nagyon szívesen, ott is folytathatjuk a dolgot – mondta vigyorogva, miután utolért.

– De először, kérlek, beszéljünk, Emely!

A hasam előtt összefontam a karom, és legszívesebben kitekertem volna a nyakát. – Felejtsd el! – mondtam. – Már éppen eleget tettél, te... te... te...

– Én? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Te... Te... Te azzal az ostoba, susogó hangoddal!

Susogó hang? Remek, Emely, na ha most nem kezd el üvölni, akkor már magam sem tudom... Újra megpróbáltam elmenni mellette.

– Susogó hang? – ismételte értetlenkedve, miközben újra visszahúzott.

– Légy szíves, hagyd abba, hogy folyton megfogsz!

– Akkor hagyd abba, hogy mindig elrohansz előlem!

– Nem érted, hogy nem szeretnék veled beszélni?

– Én viszont beszélni akarok arról, ami történt! – felelte.

– Mondtam már neked, hogy nincs mit megbeszélni!

Ugyanis egyáltalán semmi nem történt!

– Ezt nevezed te semminek? – kérdezte.

Annyira haragudtam saját magamra, hogy morgó hangot hallattam. Hogyan is adhattam be a derekam?

– Rendben, ha beszélni akarsz, kérlek: egyszerűen túl sokat ittam, ez minden.

– Ez minden? – Egyetlen szavamat sem hitte.

Legszívesebben káromkodtam volna egyet. Muszáj valami meggyőzőbbnek eszembe jutnia.

– Igen, a fenébe is, ez minden! A kedves húgodnak köszönhetően mindenki tudja, mióta nem szexeltem már. És hogy bizonyos hatással vagy a nőkre, azt sem kell neked magyarázni. Mindez az alkohollal párosítva – levegő után kapkodtam –, egyszerűen elveszítettem az önuralmam! Ez minden. Elégedett vagy? Elmehetek végre?

Kétkedve hunyorgott, egy ideig csak méricskél, mintha azt mérlegelné, hogy az éppen mondottakat bevegje-e vagy sem.

– És akkor miért vagy úgy összezavarodva? – kérdezte. Gyűlölöm! Gyűlölöm! Gyűlölöm!

– Nem vagyok összezavarodva! Dühös vagyok! – Ismételtlen elfordultam tőle, és elmenekültem.

A katasztrófa tökéletes volt: soha többé nem keveredek ki ebből a slamasztikából. Tudja, hogy belezúgtam. Tudja.

Nem tudván, mi mást tehetnék, a poharat a számhoz emeltem, és reméltem, hogy az alkohol majd végleg elkábít.

– Hogy most leidd magad, az semmi esetre sem megoldás – mondta Elyas, aki újra üldözőbe vett, és szorosan a sarkamban volt.

Megálltam. – Én viszont ragyogó megoldásnak tartom! – vágtam vissza, és folytatni akartam az utamat, amikor újra Elyas karja volt az, ami ettől a szándékomtól eltérített.

Iszonyú dühömben szikrázó szemmel néztem rá.

– Te... Te néha annyira bonyolult vagy! – állapította meg zavarodottan.

– Én vagyok bonyolult?

Bólintott.

Rendben, lehet, hogy egy kicsit tényleg bonyolult vagyok... De hát akkor neki meg melegnek kellene lennie!

– Na és? – kérdeztem. – Akkor bonyolult vagyok! Még mindig jobb, mint seggfejnek lenni.

Az arckifejezése egy csapásra megváltozott, és röviddel ezután megvető fújtatás tört fel a torkából.

Lassan hátrált néhány lépést, és szabaddá tette az utat.

– Tudod, mit? Néha olyan érzésem van, hogy egyáltalán nem is akarsz nekem hinni.

– Gondolj csak, amit akarsz – dünnyögtem, és újra faképnél hagytam.

Ezúttal nem jött utánam.